

שתי הנשים המאוהבות זו בזו מרחפות כאילו על ענן. הן רואות את ירושלים באור שמימי, כרקע לאהבתן — וירושלים נשקפת בסרט באור קסום, בלי קשר ליהודים ולערבים, למקום ולזמן.

תועבה

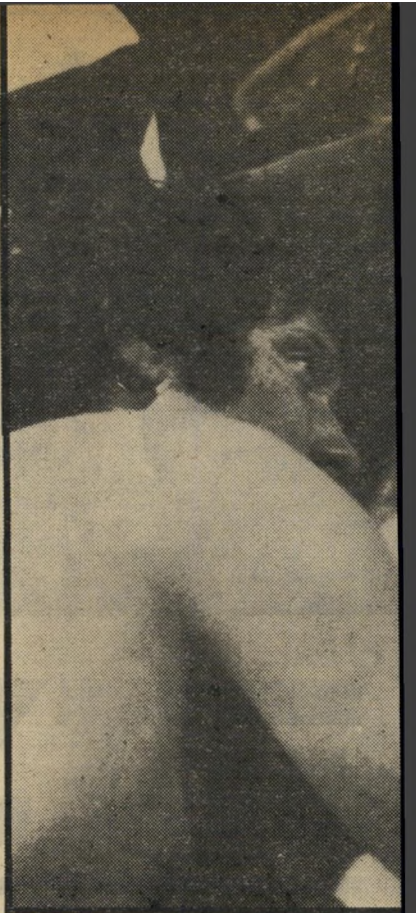
ליהודים

עידי הסרט העדין הזה, המקסים בפשטותו, ירדה היד הגסה של אחד המוסדות המעובשים והשרירותיים ביותר בישראל: המועצה לביקורת הסרטים והתחזות, («הצנזורה», בקיצור), הכפופה לשרי-הפנים המפדלי.

היא מסרבת לאשר את הסרט להקרנה, אלא אם יתמלאו שתי דרישות: לקצץ מסצנזורה-האהבה את החלק השני (שבו מת-עלס אסי עם בריגיט, אחרי שהתעלס עם מיכל) ולהוריד מפס-הקול את הגנייחות, המעידות כי המתעללים מגיעים לאורגאזם (שאינו נראה על הבד).

הקיצוץ נוגע רק לכמה שניות — אך אלה הן השניות המכריעות, המעניקות את המשמעות לכל אשר קדם להן ובא אחריהן.

מדוע רוצים לקצץ? הסביר יהושע יוסטמן — העיתונאי «המסורתי», לפי הגדרתו, יו"ר המועצה, שנתמנה עליידי השר בורג — בשיחה פרטית עם מיכל בת-אדם: «הצנזורה אינה אוהבת שלישיית». החבר'ים הדתיים השולטים במועצה רואים ב-סצנות כאלה תועבה. בייחוד כאשר הגנייבורים של הסצנות אינם גויים, השטופים זימה ממילא, אלא בני-יבנות ישראל כשרים למהדרין. יעקב מרקוביץ, סמנכ"ל משרד-הפנים,

בשברייג'ים מסתכלת

על הגבול

עד כאן התירה הצנזורה את הסצנה המשולשת בדיזנגוף 99, כאשר התפשטו גלי עטרי, גידי גוב וענת עצמון, ירדה עליהם יד הצנזורה והקטע קוצץ. הפעם דרשה הצנזורה קיצוץ בפס-הקול, נוסף לקיצוץ בסרט.

פעה רבה על הצופים, הרי שיש לאסור זאת. הוא מסתמך בדבריו על מחקרים שקב-עו, כי נוער הצופה בסרטי-אלימות מגלה התנהגות אלימה הרבה יותר מקבוצת-בי-קורת, שלא צפתה בסרטים מסוג זה.

לא רק נוער מושפע עליידי סרטים, אלא גם הרוב הדומם. אנשים רבים, שאינם קוראים ספרים, עיקר השכלתם באה להם מסרטים. אין הם יכולים להפעיל שיקול-דעת, כדי לנפות את הטוב מהפסול. לכן יש לעזור להם עליידי צנזורה אבהית, החושבת במקומם.

החוק אשר יצר את הצנזורה על סרטים ומחזות בארץ נחקק בשנת 1927, ושמו מעיד על תקופתו: פקודת סרטי הראינוע. הראינוע אמנם הלך לעולמו, וגם הצנזורה נעלמה ברוב ארצות-התרבות. אך בישראל היא עדיין קיימת, למרות דעתו של השר פט צבי ברנזון, שופט בית-המישפט העל-יון בדימוס, המייצג את דעתם של רבים.

קבע ברנזון: «רחוק אני מלהיות חסיד של צנזורה כל שהיא, מילבד מטעמי ביטחון, הסדר הציבורי, ואולי גם שמירת יחסי-התוך של המדינה».

«לא תמיד השים הצנזורים למיניהם את רוח הזמן, בייחוד של הדור הצעיר, המת-פרץ לעלות ולתפוס את המקום הראוי לו בחברה, ולהטביע את חותמו עליה. כל יצירה בתחום התרבות והאמנות... ראוי היה לתת לה שעת-כושר להוכיח את עצמה. תישא חן בעיני הציבור וימצא בה עניין — ינהר אליה, לא ימצא בה עניין — ממילא תרד הישמה מהפרק, ותצלול בתהום הנשייה».

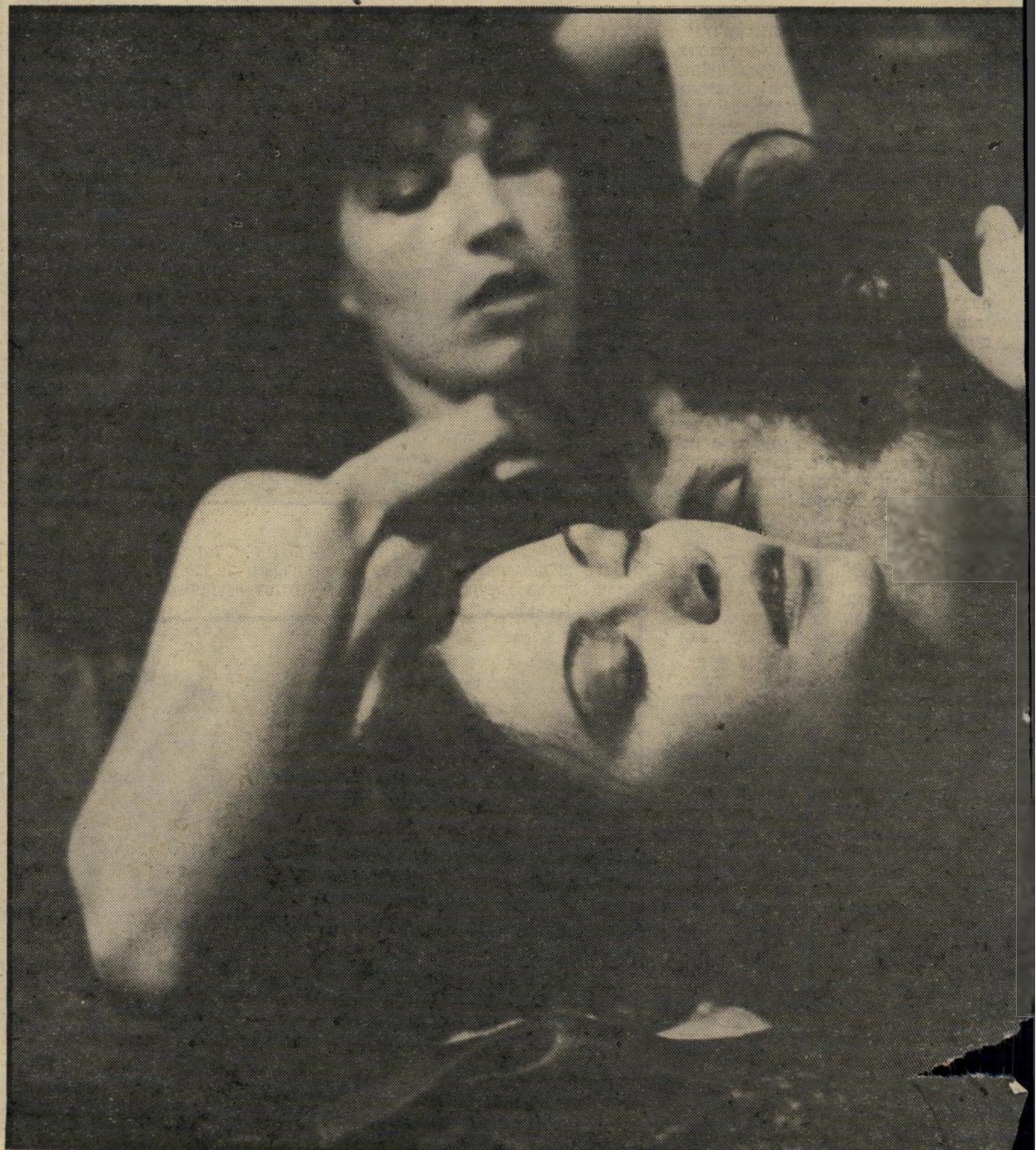
דיעה זו הביע ברנזון בעת הדיון בעי-תירה נגד המועצה לביקורת הסרטים והתחזות, שהגיש המשורר דויד אבידן בש-נת 1973. באותו מיקרה פסלה המועצה לה-צגה את סרטו של אבידן מין.

לכאורה אחרי הקדמה ליברלית כזו, ברור היה כי בית-המישפט העליון יקבל את טענותיו של המשורר בזכות סרטו, ויתיר את הצגתו. אולם מיד אחרי פסקה זו אמר השופט, כי דעה זו היא דעה אישית שלו בלבד, כדי ליישמה בחיים יש צורך בשינוי החוק הקיים בישראל. עד אז יכול בית-המישפט רק לבדוק את החלטת המועצה הציבורית, אם אין בה שיקולים זרים, או הפלייה או זדון.

אם אין בה אחד מאלה, חייב בית-המישפט לאשר את החלטת המועצה. אחרת הריהו שם, למעשה, קץ לביקורת הציבורית של המועצה, ומחליף אותה בביקורת של בית-המישפט. אם תרצה מיכל בת-אדם להגיש עתירה נגד המועצה בבג"ץ, היא תיתקל בוודאי בהחלטה זו.

מי שולט במועצה?

המועצה, שנקבעה בחוק, אמורה לייצג את כל חלקי הציבור, ומשום כך ניתנה לה סמכות רחבה מאד. זאת (המשך בעמוד 46)

מיכיל לברייג'ים, ומתעלם גם עמה, על גופה של מיכיל